

Ty kámo, voníš jak ženská...

Erik s Terry stáli mlčky u postele a zadumaně přemýšleli. Z chodby k nim přišel Henry a pořád dokola se ještě omlouval. „Pane a paní Karingenovi, tohle se nemělo stát, měl jsem tomu zabránit, měl jsem tam být!“ kál se.

„Henry, pokud bys tam byl, anibot by tě rozsápal a pro Mata by to byla další rána, jsi pro něj vším. Tvé bojové funkce jsou notně potlačené a anibot je k boji programovaný, cvičený a stále inovovaný. Bůh si s námi zahrává,“ povzdychl si Erik.

Mat se pomalu začínal probírat, a i když nevnímal tolik své okolí, rozhodně vnímal bolest v pravé paži. Otevřel oči. Byl nesmírně rád, že vidí své blízké.

„Mate, byl jsi ohromně statečný, hochu,“ ihned mu pověděla Terry.

„Jsme na tebe hrdí,“ dodal otec.

„Henry, Henry, mohl jsem se mu jen vyhnout, jak jsi mě učil!“ vykoktal ze sebe Mat a pro Henryho to byla spásná slova.

Kdyby byl člověk, dozajista by se rozplakal, takto se jen k Matovi naklonil, pevně ho objal a zašeptal: „Děkuji.“

„Bolí mě ruka, ale koukám, že je v pořádku,“ podivil se Mat, poněvadž zranění od anibota byla opravdu vážná. Pomalu zvedl pravačku, avšak zdálo se mu, že musí vážit snad tunu. Chtěl zahýbat prsty. Neuposlušná ruka měla chvíli prodlevu a teprve potom se objevil kostrbatý pohyb. „Co se mi to stalo s rukou?“ Terry tlak nevydržela, odběhla z místnosti a Erik smutně sklopil hlavu. Mat se podíval na Henryho a ten nedokázal mlčet.

„Mate, přišel jsi o ruku, předloktí a polovinu paže. Doktoři ti vše nahradili bionickým implantátem, který dokážeš ovládat prostřednictvím elektrod,“ detailně mu vše popsal Henry.

Mat se na svoji umělou ruku podíval a ještě jednou zahýbal prsty.

Zvedl ji, uchopil tyč zábradlí a jedním stisknutím ji lehce ohnul. „Au!“ vykřikl, ale místo bolestivého výrazu se mu ve tváři objevilo nadšení.

„To prodlení a bolest se prý zlepší,“ dodal Henry.

„Fantastický! S touhle rukou postavím toho největšího Steampunka na světě.“ rozjařeně okomentoval svoje první zkušenosti. Mezitím se do místnosti vrátila jeho matka se stále stejným zasmušilým výrazem ve tváři. Jeho poslední slova jí ale dodala vzpruhu, a tak se Terry a Erik na sebe podívali a usmáli.

„Mate, jen počítej s tím, že ti ji v budoucnu budou muset měnit, podle tvého fyziologického vývoje. Snad ti přinese méně nepříjemností než další možnosti,“ uvedla věc na pravou míru jeho maminka. Erik a Terry zůstali ještě chvíli a pak se vypravili domů připravit vše pro domácí ošetřování. Henry se osobně zavázal dát velký pozor na rekonvalescenci jejich syna a nahrál si na paměťový disk veškeré podrobnosti o umělé robotické ruce. Zůstal v nemocnici přes noc a druhý den se spolu vypravili domů.

A jak Henry slíbil, tak se i stalo. Věnoval maximální péči Matovu poznání propojení lidského organismu s mechanickým. A Mat byl velmi pilný student. Bolest odešla a Matovy mozkové a elektrodičké impulzy se plně synchronizovaly. Jelikož ruka byla k nerozpoznání od té běžné lidské, Mat si tento fakt nechal před kýmkoliv jiným pro sebe. Bylo neuvěřitelné, jak dokázala být přesná, a pokud ji Mat upevnil na fixátor, byla při montování absolutně nehybná. To Matovi dovolilo více se věnovat mikrorobovědě a nanotechnologiím, které tak začal studovat už ve svých sedmi letech. Předběhl ve vývoji a znalostech své vrstevníky o dobré dva roky. Měl neuvěřitelnou paměť, což mu dovolovalo již dané mechanické nákresy překreslovat a inovovat podle svých nových nápadů a postřehů. Jeho blízcí si pomalu všímali, že z něj roste významný specialista. Nicméně jak Mat rostl, jeho okolí zůstávalo stále stejné. Svět se jakoby zastavil.

Když bylo Matovi osm let, stvořili spolu s Henrym prvního humanoida vlastní typologie HM-1. Byl sice čistě robotického vzhledu, nicméně funkcemi a možnostmi byl velmi podobný humanoidům H-45 své doby – vývojovým předchůdcům Henryho. Z robota měli ohromnou radost a Mat se na něm poprvé učil programovat. Naprogramovali ho především jako obránáře majetku Karingenů a domácího pomocníka. Maminka zářila blahem a tatínek se dmul pýchou. Robot Matovi dokonce vynesl první místo v okresním přeboru Roboolympiády pro mládež do deseti let. S Henrym ho pojmenovali Rocky a i přes jeho poměrně hubenou robotickou postavu je bavilo ho oblékat do drsného boxerského a streetového oblečení. Pár měsíců po tom, co si Mat na svoji robotickou ruku dočista zvykl, začal si doma sám pro sebe zkoušet robotický tanec. Nemohl zapomenout na vystoupení Cyclope a Taurena, proto pilně trénoval v bezpečí domova. Robonet mu poskytl veškeré potřebné lekce a po jejich vizualizaci Mat nacvičoval pohyby každý den. Od své nehody již na robošampionát nešel a raději vše sledoval ve vizualizátoru z tepla a bezpečí domova. „Jednou se tam vrátím, ale jako soutěžící,“ přeříkával si Mat, kdykoliv se na robošampionát koukal. Jako malý se budíval s hrůznými sny uprostřed noci. Rád by v těch chvílích utekl k rodičům do ložnice, ale ti měli vždy dveře pečlivě zamčené.

V devíti letech přišel s nápadem a taneční program nainstaloval i do Rockyho paměti. Od té doby byli ti dva nerozluční a trénovali duely ve stále rychlejším tanečním tempu. Později Mat robotovi kromě rozšíření schopností robotance dále inovoval emoční a deduktivní funkce. Rocky se mu tak stal velmi blízkým a bohužel pro jeho talent a odlišnosti i jediným kamarádem.

Své dvanácté narozeniny slavil Mat v klidu domova. Byl právě po výměně své bionické ruky, a tak si užíval odpočinkového domácího studia s Henrym. Nepotrpěl si na velké dary a ani nebyl zvyklý žádné takové dostávat. Rodiče mu darovali pravidelně oblečení a Henry nové

Mat